

**Στο τιμεντένιο
δάσος**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

3^η - 5^η επιφάνεια: Περίληψη βιβλίου (ασκ.1)

6^η-7^η επιφάνεια: Θέματα του βιβλίου (ασκ.2)

8^η - 9^η επιφάνεια: Σύντομη κριτική του βιβλίου (ασκ.3)

10^η επιφάνεια: Πορτρέτο ενός ήρωα (ασκ.4)

11^η - 15^η επιφάνεια: Συνέχεια της ιστορίας (ασκ.5)

Περίληψη

Ο αφηγητής είναι ετεροδιηγητικός, αφού δεν συμμετέχει στη δράση. Υιοθετώντας όμως το ρόλο της Κόννη που είναι η κεντρική ηρωίδα και αφηγούμενη από αυτή τη θέση την ιστορία περιληπτικά μετατρέπω την αφήγηση σε ομοδιήγηση.

Λοιπόν... ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Ονομάζομαι Κωνσταντίνα- Ελπινίκη Σκουφίτση, για φίλους και γνωστούς Κόννη, είμαι 16 χρονών, Ελληνίδα από την Πάτρα, μα εδώ και αρκετά χρόνια έχω μετακομίσει στην Βοστώνη μαζί με τους γονείς μου. Κάθε χρόνο συνηθίζαμε τους καλοκαιρινούς μήνες να ερχόμαστε πίσω στην Ελλάδα για διακοπές, μόνο που φέτος αυτή η συνήθεια δεν έγινε όπως την προγραμματίζαμε. Οι γονείς μου έπρεπε οπωσδήποτε να μείνουν στην Βοστώνη λόγω δουλειάς, ενώ παράλληλα στην Ελλάδα η γιαγιά Ελπινίκη βρισκόταν στο νοσοκομείο. Έτσι, αποφασίσαμε να ταξιδέψω μόνη μου και να μείνω πλάι στην αγαπημένη μου γιαγιά που τόσο με είχε ανάγκη.

Η μέρα της πτήσης ήρθε. Μόλις προσγειώθηκα πήγα στο ξενοδοχείο και έπειτα μια βόλτα στην πανέμορφη Πλάκα. Εκεί σταμάτησα για φαγητό και γνώρισα έναν ευγενέστατο και αξιοπρεπέστατο άνδρα, τον κ. Λυκίδη, ο οποίος με συνόδευσε μέχρι την Ακρόπολη, ενώ εγώ του διηγήθηκα τα πάντα για τη ζωή, την οικογένειά μου και τον λόγο που βρισκόμουν εδώ, σαν να ήταν κάποιος παλιός γνωστός.

Συνέχεια

Από εκείνο το μεσημέρι και μετά τον έβλεπα κάθε μέρα στο νοσοκομείο δίπλα στην γιαγιά και πάντα λίγο πιο νωρίς από εμένα, κάτι που με τον καιρό μού κίνησε υποψίες. Στο νοσοκομείο γνώρισα έναν ακόμα άνδρα, τον Σωτήρη, ο οποίος στην συνέχεια αναδείχθηκε ο σωτήρας μου και ο πρώτος εφηβικός μου έρωτας. Ο Σωτήρης λοιπόν με συμβούλεψε να αποφεύγω τις επαφές με τον κ. Λυκίδη, γιατί δεν τον θεωρούσε πολύ «καθαρό» άνθρωπο. Εγώ όμως δεν τον άκουσα και ένα βράδυ βγήκα μαζί του για φαγητό...

Εκείνη την νύχτα μού έριξε κρυφά κάτι στην μπύρα μου και γι' αυτό άρχισα να ζαλίζομαι και να τα βλέπω όλα θολά. Δεν μπορούσα καλά-καλά να σταθώ στα πόδια μου και εκείνος με πήγε σε ένα σπίτι για να με προμηθέψει με «ναρκωτικά». Μου φάνηκε πως είδα τη Νάνση, την παλιά μου κολλητή που τόσα χρόνια είχα χάσει, μα μέσα στην ζάλη μου δεν μπορούσα να είμαι σίγουρη γι' αυτά που έβλεπα. Τελικά, ο Λυκίδης με γύρισε αργά το βράδυ στο ξενοδοχείο.

Την άλλη μέρα πήγα βιαστικά στο νοσοκομείο και τον βρήκα όπως πάντα δίπλα στην γιαγιά. Έτσι ανέλαβα δράση, φυσικά με την βοήθεια του Σωτήρη. Θυμήθηκα τον δρόμο για το σπίτι όπου με είχε οδηγήσει και πήγαμε. Εκεί ήταν όντως η Νάνση αλλά σε πολύ τραγική κατάσταση. Την πήραμε και έπειτα από λίγες μέρες της έκλεισα εισιτήρια για Βοστώνη, όπου την περίμενε η μητριά της.

Συνέχεια

Μετά από αυτό ασχοληθήκαμε με τον θάμα του Λυκίδη και της γιαγιάς. Ανακαλύψαμε ότι της έδινε ουσίες, οι οποίες τη βοηθούσαν να αντέχει το πόνο, μέχρι που της τελείωσαν τα χρήματα. Την στιγμή που τον είχαμε στο χέρι για να τον συλλάβει η αστυνομία, μας αντιλήφθηκε και το έσκασε. Παράλληλα, η μαμά μου κατάλαβε πως κάτι περίεργο συνέβαινε γι' αυτό και μου ζήτησε να επιστρέψω πίσω στην Βοστώνη.

Έπρεπε να την ακούσω και έτσι μετά από λίγες μέρες βρισκόμουν στο αεροδρόμιο. Την ώρα που ήμουν στην αναμονή, με πλησίασε μία γυναίκα και μου έδωσε <<κάτι για την μαμά μου>> και μου είπε πως είναι μία παλιά φίλη της. Αυτή η γυναίκα μου φάνηκε πολύ περίεργη και ο σωματότυπός της κάτι μου θύμιζε. Έτσι, λοιπόν, πήγα τρέχοντας στην αστυνομία του αεροδρομίου. Μέσα σε λίγα λεπτά συλλάβανε την γυναίκα και όπως φάνηκε το πακέτο που μου έδωσε ήταν γεμάτο με ναρκωτικά. Όταν ήρθε ο Σωτήρης στο αεροδρόμιο και έμαθε τι συνέβη, μας είπε πως ένα αμάξι περίμενε για πολύ ώρα απ' έξω παρκαρισμένο. Έτσι, η ομάδα της αστυνομίας βγήκε έξω προσπαθώντας να μη γίνει αντιληπτή, αλλά μόλις τους είδε ο Λυκίδης προσπάθησε να ξεφύγει, μόνο που τελικά ανατράπηκε το αυτοκίνητό του και ο ίδιος σκοτώθηκε. Μετά από όλη αυτή την αγωνία και τις ώρες έντασης επιβιβάστηκα στο αεροπλάνο και απογειώθηκα για Βοστώνη...

Θέματα του βιβλίου

Το βιβλίο "στο τσιμεντένιο δάσος" μάς μεταδίδει κάποια μηνύματα, που είναι άλλοτε φανερά και άλλοτε πιο «κρυφά». Στόχο έχει να μας προβληματίσει και να μας παρακινήσει να σκεφτούμε τη ζωή της σύγχρονης κοινωνίας. Καταρχάς, το σημαντικότερο θέμα και το πιο ξεκάθαρο που θίγει και λειτουργεί σαν «βάση» για όλα τα υπόλοιπα είναι οι ουσίες που προσπαθούν κάποιοι άνθρωποι να πλασάρουν σε ένα σωρό κόσμο, οι οποίες μας πηγαίνουν σε έναν τεχνητό παράδεισο, τα ναρκωτικά. Γίνεται λόγος για τον τρόπο με τον οποίο μπορεί κάποιος να μας τα παρουσιάσει, έπειτα για την ταυτότητα του ανθρώπου που μπορεί να μας δώσει αυτές τις ουσίες – κάνοντάς μας να καταλάβουμε πως μπορεί να είναι οποιοσδήποτε- και τέλος γίνεται λόγος για τις συνέπειες που θα υποστεί ο οργανισμός μας και στη συνέχεια ολόκληρη η ζωή μας.

Πέρα όμως από αυτό το θέμα της απειλής των ναρκωτικών, θίγει και άλλα (θέματα) σε μικρότερη βέβαια έκταση. Στο πρώτο κιόλας κεφάλαιο του βιβλίου γίνεται αναφορά στους πολιτικούς αυτοεξόριστους, κάτι σημαντικό για την δεκαετία του 60', αφού οι άνθρωποι έφευγαν για να σωθούν από τις πολιτικές διώξεις της δικτατορίας.

Συνέχεια

Στην συνέχεια του βιβλίου μέσα από την στάση της Κόννη φανερώνεται η ωριμότητα στον τρόπο σκέψης αλλά φυσικά και τον τρόπο δράσης των παιδιών της εφηβικής ηλικίας. Ακόμη θίγεται, αν και ελάχιστα και με όχι ξεκάθαρο τρόπο, το θέμα του έρωτα, αφού στο συγκεκριμένο βιβλίο η Κόννη έχει ερωτευτεί τον Σωτήρη και ο Σωτήρης την Κόννη, αν και δεν το αποκαλύπτουν. Ιδιαίτερη αναφορά έχει γίνει στο θέμα της φιλίας, καθώς και οι δύο ήρωες δίνουν παραδείγματα αληθινής φιλίας και φυσικά στο θέμα της οικογένειας όπου γίνεται αντιληπτό πως θα πρέπει να υπάρχει εμπιστοσύνη και ειλικρίνεια μεταξύ των μελών της. Δεν πρέπει να παραλείψουμε το θέμα των ανθρώπινων σχέσεων, οι οποίες δυστυχώς δεν είναι μόνο σχέσεις φιλικές ή αγάπης ή έρωτα αλλά και σχέσεις εκμετάλλευσης ή μίσους. Ας αναφερθώ σε κάτι ακόμα... τις 'μάσκες' που φορούν κάποιοι άνθρωποι ή αλλιώς τη διπροσωπία κάποιων. Δεν είναι ο καθένας ό,τι δείχνει.

Φτάνοντας στο τέλος υπάρχουν ακόμα δύο θέματα τα οποία αξίζει να αναφερθούν: η εγκληματικότητα και ο θάνατος. Στην σύγχρονη κοινωνία κυκλοφορούν διάφοροι εγκληματίες που εκτός από ναρκωτικά μπορούν να μας παρασύρουν σε ένα σωρό ακόμα κινδύνους και να μας οδηγήσουν μέχρι και στον θάνατο.

Δυνατά σημεία του βιβλίου

Το βιβλίο, όπως και καθένα που κυκλοφορεί, έχει κάποια **δυνατά** σημεία τα οποία αξίζει να αναφέρουμε, εφόσον κάνουν τον αναγνώστη να μην βαριέται και να απολαμβάνει μια ευχάριστη ανάγνωση.

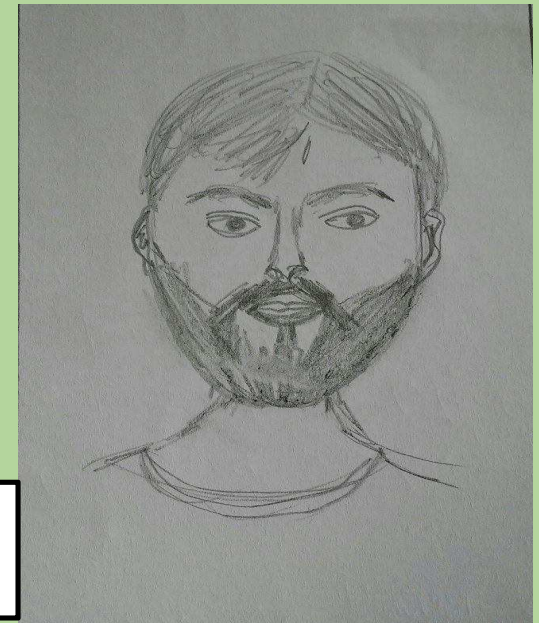
Αρχικά, η υπόθεση και η πλοκή του είναι ενδιαφέρουσα και πρωτότυπη, διότι υπάρχει μία πάρα πολύ καλή σύνδεση με το παραμύθι που όλοι γνωρίζουμε. Την ιστορία που αγαπούσαμε μικροί, μας κάνει να την αγαπάμε και τώρα στην εφηβική μας ηλικία, με κάποιες παραλλαγές που είναι σύμφωνες με την σύγχρονη ζωή. Οι ήρωες του παραμυθιού, η κοκκινοσκουφίτσα, η γιαγιά, ο λύκος, ο κυνηγός, έχουν παραμείνει, μόνο που έχουν μετατραπεί όλοι σε ανθρώπινες μορφές και το σκεπτικό που είχε η συγγραφέας, να δηλώσει δηλαδή τη θέση που είχαν οι ήρωες στο παραμύθι με το επίθετο των δικών της ηρώων, ήταν πολύ έξυπνη. Έτσι, όλοι οι ήρωες της Λ. Πέτροβιτς- Ανδρουτσόπουλου έχουν συμβολικά τον ίδιο ρόλο. Επιπλέον, η γλώσσα και το λεξιλόγιο είναι σε απλή και κατανοητή μορφή, με καθημερινές λέξεις και εκφράσεις, ζωντανό, παραστατικό και οικείο λεξιλόγιο, αφού σίγουρα σε κανέναν έφηβο δεν θα άρεσε να είναι γλωσσικά δυσνόητο, δύσκολο.

Αδύνατα σημεία του βιβλίου

Ωστόσο υπάρχουν και κάποια **αδύνατα** σημεία, αν και λίγα μα σημαντικά. Η αδυναμία του βιβλίου, κατά την άποψή μου, έχει να κάνει με τα θέματά του. Αν και δεν είναι υποχρεωτικό ένα βιβλίο να καταπιάνεται με πολλά θέματα, θα το έκανε ακόμα πιο ενδιαφέρον και πλούσιο, αν η συγγραφέας έδινε λίγη παραπάνω έμφαση και σε άλλα φαινόμενα που ταλανίζουν τη σύγχρονη κοινωνία, όπως για παράδειγμα η προσφυγιά, η εγκληματικότητα και εκτός του χώρου των ναρκωτικών, διότι υπάρχει πληθώρα ακόμα από μορφές εγκληματικότητας και τέλος η άλλη πλευρά των εφήβων που δεν είναι τόσο ώριμα και ευσυνείδητα παιδιά, αφού στον συγκεκριμένο βιβλίο γίνεται λόγος για δύο ανοιχτόμυαλα και πολύ υπεύθυνα παιδιά, την Κόννη και τον Σωτήρη. Παρόλα αυτά έχει ένα πολύ τολμηρό θέμα!

Πορτρέτο ενός ήρωα

Ο Σωτήρης είναι φοιτητής νομικής γύρω στα 20. Δίκαια έχει πάρει αυτό το όνομα, αφού στην ιστορία «σώζει» την Κόννη και τη γιαγιά της. Η Κόννη τον χαρακτηρίζει και ως «άγιο», διότι όποτε τον χρειαζόταν βρισκόταν εκεί! Γενικά το ονοματεπώνυμό του μας παραπέμπει στον καλό κυνηγό της «Κοκκινοσκουφίτσας». Ο Σωτήρης, λοιπόν, είναι ένας ώριμος νέος άνδρας που έχει πείρα στην ζωή του κι αυτό τον κάνει να έχει μία πιο ορθή στάση στα δύσκολα και να χειρίζεται πιο σωστά και συνειδητά τα προβλήματα που του παρουσιάζονται. Σίγουρα θα μπορούσαμε να πούμε πως είναι ένας άνθρωπος πρόθυμος να βοηθήσει τους γύρω του, όταν τον έχουν ανάγκη. Φυσικά είναι έξυπνος και πολύ έμπιστος. Η ευημερία στη ζωή του δεν είναι εξασφαλισμένη και γι' αυτό κατανοεί τα προβλήματα των άλλων, κάτι που αυτομάτως τον κάνει και στοργικό. Έχει παλέψει για να καταφέρει κάποια πράγματα στην ζωή του και να πετύχει, οπότε εύκολα θα τον χαρακτηρίζαμε ως εργατικό, άνθρωπο «με τσαγανό» που δεν τα παρατάει εύκολα. Τέλος παρόλο που έχει έρθει πολλές φορές σε σύγκρουση με την ζωή έχει καταφέρει “να στέκεται ακόμα όρθιος”, κάτι που αποδεικνύει τη δύναμη της ψυχής του.

N. Μενελάου,
«Ο Άγιος».

Συνέχεια της ιστορίας...

Όταν λοιπόν η Κόννη έφτασε στο τέλος του παραμυθιού, το μικρό κοριτσάκι της ζήτησε να της πει ένα ακόμα μιας και είχανε ακόμη αρκετή ώρα για να φτάσουν. Χωρίς να μπορεί να αρνηθεί, αποφάσισε να της πει ένα από τα αγαπημένα της, την Ραπουνζέλ. Και ξεκίνησε: <<Μία φορά και έναν καιρό, ήταν ένα ζευγάρι το οποίο για πολλά χρόνια έμενε άτεκνο. Κατά την διάρκεια της εγκυμοσύνης, η μητέρα επέμενε να φάει λυκοτρίβολα...>> ώσπου έφτασε και στο τέλος αυτού του παραμυθιού. Το κοριτσάκι είχε αποκοιμηθεί και έτσι βρήκε την ευκαιρία να κλείσει και αυτή για λίγο τα μάτια της και να ξεκουραστεί. Δεν πέρασε πολύ ώρα, μέχρι που ακούστηκε η φωνή του πιλότου που τους ανακοίνωνε πως θα ξεκινήσει η διαδικασία της προσγείωσης. Καθ' όλη τη διάρκεια της προσγείωσης η Κόννη χάζευε έξω από το παράθυρο τη Βοστώνη, ώσπου συνειδητοποίησε πως ξαναγύριζε πίσω στην καθημερινή ρουτίνα και πως θα ξανάβλεπε την Ελλάδα σε έναν χρόνο! Μόλις ακινητοποιήθηκε το αεροπλάνο, έβγαλε την ζώνη της, πήρε τα πράγματά της και κατέβηκε. Έπειτα μπήκε στο λεωφορείο και μέσα σε λίγη ώρα είχε παραλάβει τη βαλίτσα της και κατευθυνόταν προς την έξοδο. Η μαμά της την περίμενε εκεί μα δεν φαινόταν και πολύ χαρούμενη... ήταν κάπως σκεπτική. Την αγκάλιασε, την φίλησε και έπειτα πήγαν στο αμάξι. Σε όλη την διαδρομή η Κόννη τής μιλούσε για την υγεία της γιαγιάς και της διηγούνταν όλα όσα συνέβησαν, όλα... εκτός από το συμβάν με τον κ. Λυκίδη! Προτιμούσε να της το πει, όταν θα έφταναν στο σπίτι.

Συνέχεια

Έτσι, απλά την προετοίμασε λέγοντάς της πως θέλει να της πει κάτι που συνέβη και ήταν σημαντικό. Όταν έφτασαν λοιπόν στο σπίτι, άδειασε τη βαλίτσα της και μετά πήγε στο σαλόνι όπου την περίμενε ανήσυχνη η μαμά της καθισμένη στο καναπέ. Τότε ξεκίνησε να της διηγείται τα πάντα, από την αρχή έως το τέλος χωρίς να παραλείψει καμία λεπτομέρεια. Πριν καλά-καλά τελειώσει, η μαμά της σηκώθηκε απότομα, επειδή ταραχτήκε πάρα πολύ και άρχισε να φωνάζει χωρίς σταματημό. Της φώναζε πως δεν είναι μικρό παιδί και έπρεπε να προσέχει, να μην μιλάει σε αγνώστους κ.λπ. κ.λπ., όπως κάθε μαμά που αγωνιά για το παιδί της. Της ανέβηκε το αίμα στο κεφάλι -που λέει ο λόγος- και όσο περνούσε η ώρα δεν ήξερε τι έλεγε! Στο τέλος, έτοιμη πια να δακρύσει, είπε στην Κόννη πως είναι η μοναδική κόρη που έχει και δεν θέλει να την χάσει! Φαίνεται πως θυμήθηκε την δυσκολία που είχαν αντιμετωπίσει η ίδια και ο πατέρας της Κόννη, διότι τα πρώτα χρόνια του γάμου τους δεν μπορούσαν να αποκτήσουν παιδί. Έτσι όπως ήταν νευριασμένη, τηλεφώνησε στον άνδρα της και του ζήτησε να παρατήσει την δουλειά και να έρθει αμέσως σπίτι! Φοβισμένος εκείνος μήπως έγινε κάτι σοβαρό ήταν σπίτι μέσα σε λίγη ώρα. Αμέσως η Κόννη τού εξήγησε τι συνέβη στο ταξίδι της και γιατί έχει αυτή την στάση η μαμά της. Εκείνος, αν και νευρίασε και στεναχωρήθηκε, το πήρε πιο ψύχραιμα, όπως πάντα... Προσπάθησε να ηρεμήσει την γυναίκα του, μα άδικος κόπος...

Συνέχεια

Η Κόννη στεναχωρημένη από την μία και ανακουφισμένη από την άλλη που τους το είπε, πήγε στο δωμάτιό της ν' ακούσει μουσική και να ηρεμήσει. Δεν πέρασε πολύ ώρα μέχρι που κάποιος της χτύπησε την πόρτα και μπήκε. Ήταν η μαμά της, σε λίγο καλύτερη κατάσταση. Κάθισε δίπλα στην Κόννη και της ανακοίνωσε μία απόφαση που πήρε μαζί με τον μπαμπά της. Αποφάσισαν να βάλουν την Κόννη σε ένα ιδιωτικό σχολείο της Βοστώνης, ένα από τα καλύτερα που υπάρχουν, όπου οι μαθητές διαμένουν σε όλη τη διάρκεια του σχολικού έτους σε δωμάτια που τους παρέχει το σχολείο. Εκεί τους έχουν υπό πλήρη παρακολούθηση και δεν υπάρχει περίπτωση να συμβεί κάτι κακό. Θα είναι εκεί συνεχώς εκτός από ορισμένα σαββατοκύριακα που θα την παίρνουν οι γονείς της. Η Κόννη έπεσε από τα σύννεφα! Με άλλα λόγια θα χάσει όλους τους φίλους της και όλη την παλιά της ζωή! Θα περάσει αυτά τα χρόνια κλεισμένη σε ένα "κάστρο"... Σαν τη Ραπουνζέλ στο αγαπημένο της παραμύθι... Δεν ήθελε κάτι τέτοιο, προτιμούσε φυσικά την ελευθερία. Μα η απόφαση των γονιών της δεν άλλαζε. Σε έξι μέρες άνοιγαν τα σχολεία και θα έπρεπε να αρχίσει να ετοιμάζεται...

Οι μέρες κύλισαν πολύ γρήγορα και μία από αυτές επισκέφθηκε τη Νάνση. Ήταν πολύ καλύτερα και είχε ξεκινήσει κάποιες θεραπείες. Μέχρι που ήρθε η μέρα της αποχώρησης... Η Κόννη ήταν συναισθηματικά κενή. Δεν ήξερε πώς θα έπρεπε να νιώθει, χαρά που θα φοιτούσε σε ένα τόσο εξαιρετικό σχολείο ή λύπη που θα έχανε τα πάντα;

Συνέχεια

Οι μέρες και οι μήνες στο καινούργιο σχολείο πέρασαν απλά και ομαλά χωρίς κάτι συγκλονιστικό. Η Κόννη γνώρισε καινούργιους φίλους και συνήθισε πια. Όσπου τον Δεκέμβριο της ήρθε ένα e-mail από τον Σωτήρη! Της έγραφε πως τελείωσε τις σπουδές του και ετοιμαζόταν για μεταπτυχιακό στην... Βοστώνη! Ναι στην Βοστώνηηη! Η Κόννη πετούσε από την χαρά της! Θα ξανασυναντούσε τον Σωτήρη που τόσο της έλειπε! Μα μετά θυμήθηκε πως είναι δύσκολο να βγει από το σχολείο όπως και να μπει ο Σωτήρης μέσα. Αν το έλεγε στην μαμά της θα γινόταν έξω φρενών, γιατί της είχε ζητήσει ή μάλλον την είχε διατάξει να κόψει τις επαφές με όσους γνώρισε στην Αθήνα.

Περνούσαν οι μέρες και η Κόννη προσπαθούσε να βρει κάποιον τρόπο για να συναντήσει τον Σωτήρη. Ξαφνικά μια ιδέα της πέρασε από το μυαλό...! Θα του έλεγε να έρθει να κάνει μεταπτυχιακό στο σχολείο της, όπου εκτός από λύκειο υπήρχε και πανεπιστήμιο. Ήταν σίγουρη πως θα δεχόταν, διότι ήταν ένα από τα καλύτερα. Και όντως του Σωτήρη τού φάνηκε πολύ καλή ιδέα και έκανε αίτηση εγγραφής.

Μια βδομάδα αργότερα ήταν κιόλας εκεί και έκανε έκπληξη στην Κόννη, αφού η ίδια δεν περίμενε να έρθει τόσο γρήγορα. Ξεκίνησε τα μαθήματα και φάνηκε να είναι πολύ ευχαριστημένος. Η Κόννη ήταν πιο χαρούμενη από ποτέ, το ίδιο και ο Σωτήρης, αφού και οι δύο ήταν ερωτευμένοι ο ένας με τον άλλον και ας μην το έλεγαν. Εντωμεταξύ όλο αυτό ήταν άγνωστο στους γονείς της Κόννης...

Συνέχεια

Μετά από πολύ καιρό, πολύ χρόνο μαζί, έγιναν ζευγάρι! Ήρθαν τα γενέθλια της Κόννης, έγινε δεκαεφτά χρονών και ήρθε σχεδόν το τέλος αυτής της σχολικής χρονιάς. Η Κόννη ανακοίνωνε στους γονείς της πως ο Σωτήρης φοιτά στο ίδιο σχολείο μ' αυτήν και έπειτα τους είπε πως είναι ζευγάρι. Τους πήρε λίγο καιρό μέχρι να το συνειδητοποιήσουν, να το χωρέσει ο νους τους, μα στο τέλος ευτυχώς τον λάτρεψαν! Πέρασαν τα χρόνια, τελείωσε και η Κόννη το σχολείο και αποφάσισε να ακολουθήσει την αρχιτεκτονική. Τελείωσε και ο Σωτήρης το μεταπτυχιακό στην νομική και μετακόμισαν οι δυο τους στην Αθήνα για να σπουδάσει η Κόννη και να εργαστεί ο Σωτήρης.

Με το πέρασμα του χρόνου παντρεύτηκαν και έκαναν δύο παιδιά, με τονά του ενός και κουμπάρα τους τη Νάνση, η οποία ήταν πλέον καλά. Όσο για την γιαγιά Ελπινίκη... έγινε και αυτή καλά όπως παλιά και κατάφερε να είναι παρούσα στον γάμο αλλά και στην διαδικασία της γέννας της πολυαγαπημένης της εγγονής!

*Ανδρονίκη Μενελάου Γ.
Γ2*